ابلیس تختش را روی آب می گذارد؛ سپس لشکریانش را می فرستد (تا مردم را دچار فتنه کنند.) و کسی از میان آنها به او نزدیک تر است که فتنه ی بزرگتری ایجاد کند.

از جابر رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «إِنَّ إِبْلِيسَ يَضَعُ عَرْشَهُ عَلَى الْمَاءِ، ثُمَّ يَبْعَثُ سَرَايَاهُ، فَأَدْنَاهُمْ مِنْهُ مَنْزِلَةً أَعْظَمُهُمْ فِتْنَةً، يَجِيءُ أَحَدُهُمْ فَيَقُولُ: فَعَلْتُ كَذَا وَكَذَا، فَيَقُولُ: مَا صَنَعْتَ شَيْئًا، قَالَ: ثُمَّ يَجِيءُ أَحَدُهُمْ فَيَقُولُ: مَا تَرَكْتُهُ حَتَّى فَرَّقْتُ بَيْنَهُ وَبَيْنَ امْرَأَتِهِ، قَالَ: فَيُدْنِيهِ مِنْهُ وَيَقُولُ: نِعْمَ أَنْتَ»: «ابلیس تختش را روی آب می گذارد؛ سپس لشکریانش را می فرستد (تا مردم را دچار فتنه کنند.) و کسی از میان آنها به او نزدیک تر است که فتنه ی بزرگتری ایجاد کند. بعد از آن، یکی از لشکریانش می آید و می گوید: فلان و فلان کار را انجام دادم. ابلیس به او می گوید: هیچ کاری انجام نداده ای. سپس یکی دیگر از لشکریانش می آید و می گوید: فلانی را رها نکردم تا اینکه او و همسرش را از یکدیگر جدا ساختم. ابلیس او را به خودش نزدیک می کند و می گوید: چه فرد نیکی هستی». اعمش می گوید: بنظرم فرمود: «فَيَلْتَزِمُهُ»: «آنگاه ابلیس او را در آغوش می گیرد».

[صحیح است] [به روایت مسلم]

ابلیس تخت خود - که همان تخت پادشاهی اوست - بر آب می نهد؛ سپس سربازانش را که از جنیان هستند، می فرستد تا مردم را به فتنه انداخته و گمراه کنند؛ از میان آنها کسی نزد ابلیس مقرب تر است که بیش از دیگران بتواند مردم را گمراه نماید. یکی از این شیاطین آمده و می گوید: من فلان کار و فلان کار را انجام دادم؛ یعنی: مثلا فردی را وسوسه نمودم تا اینکه دزدی کرد یا شراب نوشید. ابلیس به او می گوید: کار بزرگی نکرده ای، یا کار قابل توجه و مهمی نکرده ای؛ تا اینکه یکی از آن شیاطین آمده و به ابلیس می گوید: من فلانی را رها نکردم تا اینکه میان او و همسرش جدایی انداختم و باعث شدم همسرش را طلاق دهد؛ پس ابلیس او را به خود نزدیک نموده و در آغوش می گیرد و به او می گوید: چه فرد نیکی هستی؛ یعنی: چقدر خوبی که توانستی میل و آرزوی مرا در گمراه نمودن مردم و به فساد انداختن آنها محقق سازی.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/10569